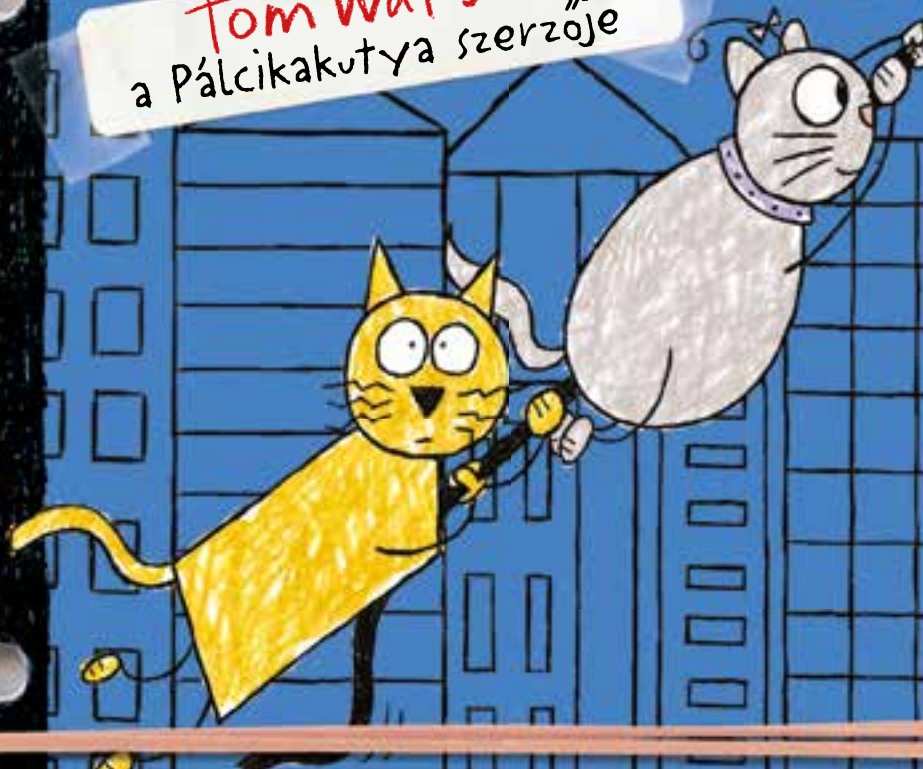

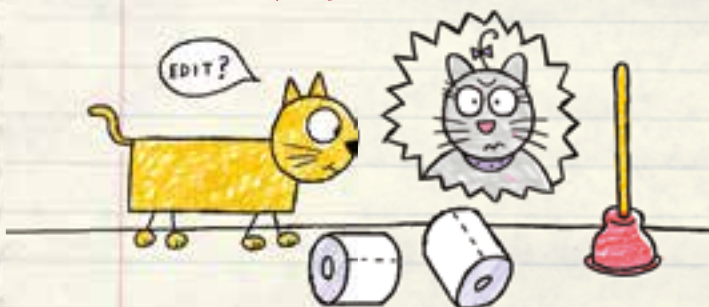
PÁLCIKA- CICA

ÉS A,
NAGYVÁROS

Tom Watson
a Pálcikakutya szerzője

CSATLAKOZZ PÁLCIKACICÁHOZ EGY ÚJ KALANDRA!

Pálcikacica, miközben barátja, Edit lakásának ablakából gyönyörködik a látványban, észrevesz egy bajba jutott embert. Márta, a fánkkészítő súlyos veszélybe került a fasor túloldalán lévő épületben. Pálcikacica az eszét — és Edit étvágyát — használja ahhoz, hogy mentőtervet találjon ki. De tud-e majd Márta elég sokáig kapaszkodni ahhoz, hogy a két agyafúrt és mindenre elszánt macska megmentse?

„Észvesztő ez a két cicus. Bár Edit kicsit lökött, Pálcikacica meg néha bizonytalan, de igazi hősök, és nagyon, de nagyon cukik.”

Réka

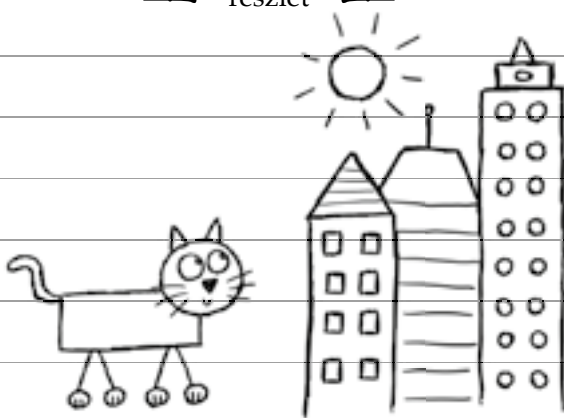
„Azért szeretem a két macskát, mert bátrak és rafináltak. És ezt veszélyes és néha mulatságos kalandjaik során mindig meg is mutatják.”

Viktor

Tom Watson

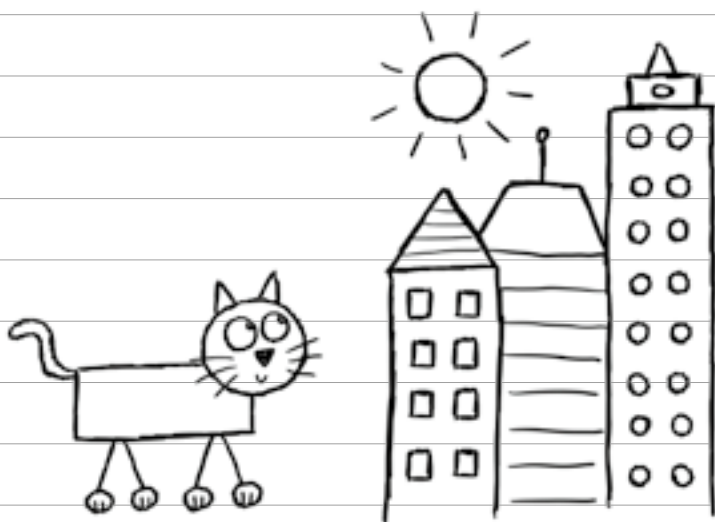
PÁLCIKA- CICA ÉS A NAGYVÁROS

— részlet —

1. fejezet

Hipnotizálva

Pálcikacicának ez volt a kedvenc napszaka – a kora reggel a nagyvárosban.

Gúnár, a gazdája már korán felkelt és tett egy kis ételt a tálkájaiba. A reggeli kiöntésének hangja felébresztette

Pálcikacicát, de nem bánta. Szerette
a kora reggeleket.

Kiugrott a dobozából, és egy egészséges
nyújtózkodás után kiment a hálósobából,
és átfutott a nappalin. Felugrott kedvenc
megfigyelőhelyére – a nagy ablakpár-
kányra –, hogy élvezze a kezdődő napot.

Szerette nézni, amint ébredszik a város.

Miközben Gúnár lezuhanyozott és felöl-
tözött, Pálcikacica az ablakpárkányon pi-
hent, és azt figyelte, ahogy a nappali fény
lassan bevilágítja a várost.

Amint a nap felkelt, azt nézte, ahogy
a hajnali megvilágításban városszerte
több ezer ablak narancsszínű, sárga és
aranyfényben ragyog fel.

Gúnár ilyenkor odalépett hozzá, miközben ő kifelé bámult az ablakon.

– Nagyszerű, ugye?

– kérdezte ekkor, és megcirógatta Pálcikacicát a bal füle mögött, amely az egyik kedvenc helye volt,

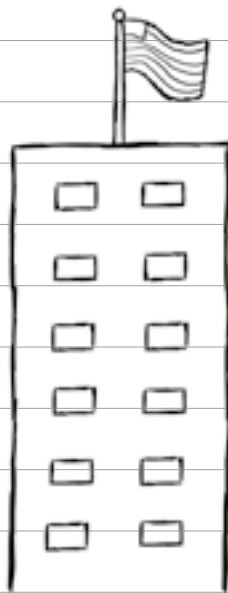
és Gúnár ezt jól tudta. Pálcikacica elfordította a fejét, és hagyta, hogy Gúnár a jobb füle mögött is megsimogassa.

–Viszlát ma este! – köszönt el Gúnár. Megtapogatta a zsebeit, hogy biztos legyen benne, megvan a mobiltelefonja, a pénztárcája és a kulcscsomója. Megvolt, így aztán útnak indulhatott.

Pálcikacica visszafordult az ablakhoz.

Ezekén a nyári reggeleken a legjobban a fasor túloldalán lévő épületeket szeret-
te alaposan szemügyre venni. Muzsika úr
itt, a régi gyárban hangolta fel a zongorá-
kat, és Pálcikacica számára rövid hang-
versenyeket is adott. Nyáron mindig az
az épület tündökölhettett először nappali
megvilágításban. De ami ezután történt,
mindig az ragadta meg és vonta magára
kitartóan Pálcikacica figyelmét.

Amint teltek a reggeli
percek, a nap lassan ma-
gasabbra emelkedett, és
a Pálcikacicától balra eső
házak árnyékot kezdtek
vetni Muzsika úr épüle-
tére. Pálcikacica percekig
figyelte, amint az árnyék
az egyik felhőkarcoló

rúdjáról végigsiklik az épületen. Annak a rúdnak a tetején volt egy zászló, amely – mivel reggel fújt a szél – ide-oda csapkodott.

Pálcikacica ezt már több ilyen nyári reggelen észrevette, mégis mindig elbűvölőnek találta.

Minden más lassan, egyenletesen és kitervelten mozgott, míg annak a zászlónak az árnyéka csapdosott és táncot lejtett. Pálcikacicát ez arra a gondolatra készítette, hogy a reggel neki integet – hogy üdvözlje az új nap hajnalán.

Csak nézte, nézte és nézte.

Hipnotizálva.

Amíg csak valami ki nem ragadta a révületéből.

– Pálcikacica!

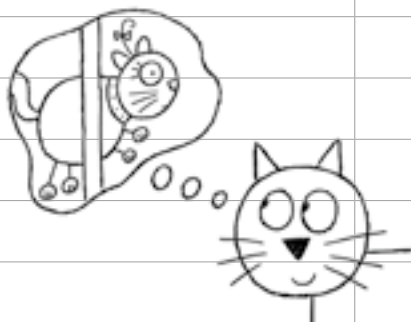

Edit kiáltott.

2. fejezet

Egy meghívás

Pálcikacica akarata ellenére elmosolyodott. Pontosan tudta, mit lát majd, ha bemegy a fürdőszobába, hogy Edittel találkozzon, aki biztos, hogy újra beszorul majd a két lakás közötti falrésbe.

Mindketten lyukat vájtak a karmukkal a saját fürdőszobaszekrényük hátsó falába. Edit majdnem minden nap átmászott azon a falon, hogy bejusson Pálcikacica lakásába.

Együtt játszottak kincsvadászatot, keresgéltek finom falatokat Pálcikacica

konyhájában, vagy együtt szundikáltak az ablakpárkányon. Néha sokkal izgalmasabb volt a napjuk – például amikor megmentették Muzsika urat, akinek a fasor túloldalán beleszorult a karja egy nagy zongorába.

Pálcikacica azon tűnődött, mit hoz majd ez a nap.

Egy valamin azonban nem törte a fejét, mégpedig azon, hogy hol fogja Editet megtalálni. Egészen biztos volt benne, hogy Edit beszorul majd a fürdőszoba falán lévő lyukba. Mostanában ez egyre gyakrabban történt meg. Végül is az elmúlt néhány hónapban számos alkalommal – Pálcikacica számításai szerint több mint húsz esetben – rángatta ki Editet beszorult helyzetéből.

– Pálcikacica!

– Itt vagyok – felelte Pálcikacica, amint belépett a fürdőszobába. – Egy pillanat és kihúzlak!

– Honnan fogsz kihúzni? – kérdezte hangosan Edit.

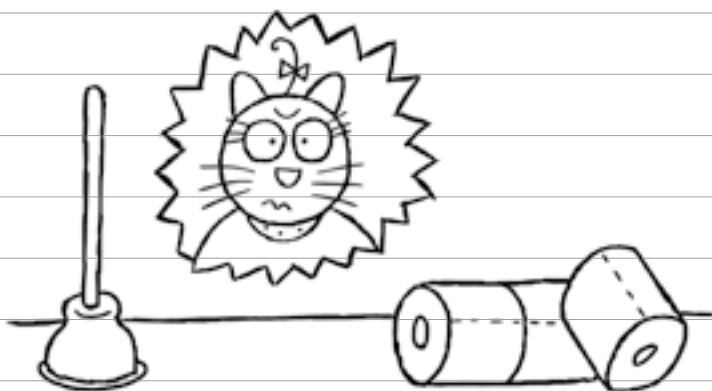
– A falban lévő lyukból – vágta rá Pálcikacica, és kinyitotta a fürdőszobaszekrényt.
– Éppen úgy, ahogy már...

De nem fejezte be a mondatot.

Mert Edit egyáltalán nem volt beszorulva a falba, még csak meg sem próbált átmászni. Csak ott álldogált a saját oldalán és nézett át a lyukon.

– Ó, azt hittem, hogy te, hmm... – kezdte Pálcikacica, de aztán visszafogta magát.

– Azt hitted, hogy én mit? – kérdezte Edit, és megbántottnak látszott.

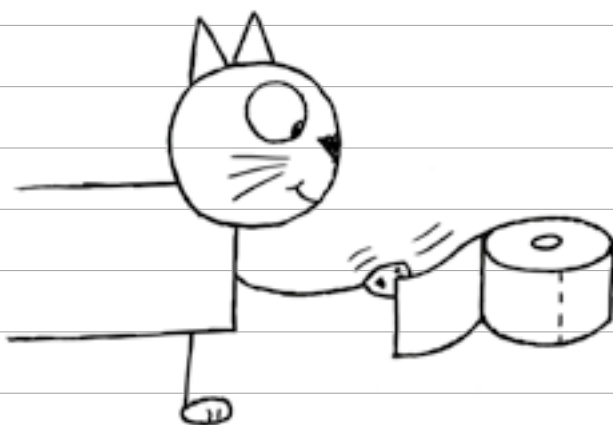

– Azt hittem, hogy te, tudod.

– Mit?

– Hmm – motyogta Pálcikacica, és finoman huzigálni kezdte a szélét egy vécépapírtekercsnek, amit a fürdőszobaszek-

rényben talált. – Hé, idenézz! Ez aztán vicces! Nézd, hogy tekeredik le, aztán meg vissza! Jó, nem?

– Mit gondoltál, mi lett velem?!

– Azt gondoltam, hogy hmm – felelte Pál-cikacica, és addig húzta az időt, ameddig csak tudta. Csupán néhány pillanatig tartott, amíg eldöntötte, bizonyára az egyenes út a legjobb. – Azt hittem, Edit, hogy beszorultál. Arra gondoltam, hogy beszorultál a falba. Mint olyan sokszor azelőtt.

Edit összehúzta a szemét. – Olyan sokszor *mi* előtt?

– Tudod, az utóbbi időben.

– Ezt úgy mondd, mintha milliószor beszorultam volna! – haragudott meg Edit.

– De nem! Tudom, mire célsz, és ezt már igazán nem szeretem!

Pálcikacica, mivel okos és bölcs macska volt, elhatározta, hogy amilyen gyorsan csak lehet, visszavonul. – Egyáltalán nem céloztam semmire. Csak hallottam, hogy hívsz, és azt gondoltam, valami segítségre van szükséged, és kész. Igazad van: nem történt ilyesmi olyan sokszor. Legfeljebb hússzor.

– HÚSSZOR?!

– Húsnál kevesebb-szer – visszakozott Pálcikacica azonnal. – Biztosan húsnál kevesebb-szer. Tíz-szer.

– TÍZSZER?!

– Tíz-et mondtam? Pedig ötre gondoltam. Nem, háromra.

– Talán három, az lehet – helyeselt Edit, és már nem hunyorgott.

– Lehet, hogy még háromnál is kevesebb-szer.

– Lehet – hagyta rá Edit megnyugodva.

Edit jó tulajdonságai közül Pálcikacica azt

tartotta az egyik legjobbnak, hogy milyen gyorsan tud valamit csinálni – elaludni, sértődésen túljutni, vagy akár csak átugrani egyik ablakpárkányról a másikra. Pálcikacica nagyon örült, hogy Edit egyszerre csak szemlátomást megelégedett a mostani beszélgetésükkel.

– Miért hívtál, ha végül is... – kezdte Pálcikacica, de azután újra nekifogott: – Miért hívtál?

– Pálcikacica, valamin elgondolkoztam ma reggel – felelte Edit. – Ott voltam fent a konyhapulton, miután Tiffany elment. Ma reggel fánkot evett. Hagyott nekem néhány igazán finom morzsát.

– Kedves volt tőle – állapította meg Pálcikacica.

– Tiffany mindig ilyen kedves dolgokat tesz – lelkesedett Edit. – Szóval ott voltam fent azon a pulton, miután kinyaltam a tányért. Tudod, csak úgy lógtam ott. Ez pedig arra az időre emlékeztetett, amikor Gúnár pultján voltunk és megtaláltuk azokat az áfonyássüti-morzsákat, amiket otthagyt nekünk. Emlékszel?

– Persze – válaszolta Pálcikacica. – Nagyon finomak voltak.

– Azon tűnődtem, milyen szép lett volna megkínálni téged azokkal a fánkmorzsákkal, mint ahogyan te megkínáltál azokkal az áfonyássüti-morzsákkal.

– Hmm.

– Persze most már nem tudlak. Mert mindet megettem. Tudod, milyenek a fánkmozzsák. Nem lehet csak egyet megenni. Folytatni kell. Egyáltalán nem lehet abbahagyni. Így hát nem mondom, hogy *van* néhány fánkmozzsám, amivel megkínálhatnálak, vagy ilyesmi.

– Értem.

– Nem szeretném, ha azt hinnéd, csupán azt mondom, hogy van itt néhány fánk. Egyszerűen azt mondom, hogy arra *gondoltam*, hogy megosztom veled. De nem azt, hogy meg tudnám osztani. Mert mind elfogyott. Nem azért, mert elhátároztam, hogy mindet felfalom. Ezek csupán fánkmozzsák, és lehetetlen *nem*

megenni mindet, ha valaki egyszer már megkóstitotta.

– Értem – jelentette ki Pálcikacica megint.

Edit visszaült a hátsó lábára és megnyalta a bal mancsát, mielőtt tovább beszélt. Néha abbahagyta, hogy megvizsgáljon egy-egy szálat a bundájában.

– Így amikor arra gondoltam, hogy megosztom veled azokat a morzsákat, még akkor is, ha nincs is rá mód, eszembe jutott valami – folytatta.

– Micsoda?

– Még sosem voltál az én lakásomban, hát ez!

Pálcikacicát ekkor izgalom fogta el – több okból is. Először is, még sohasem jutott eszébe, hogy Edittel együtt az ő lakásában tölthetnék a napot. *Editnek* természetesnek tűnt, hogy átjöjjön az ő házába. Mindig is így történt. És Pálcikacicának más okból is izgalmas volt: Edit már gondolt rá, ő pedig még soha.

– Tudod, mit? – kérdezte ezért, és elmosolyodott. – Igazad van. Még sohasem voltam.

Ezzel elindult, hogy bemásszon a fürdőszobaszekrénybe. Pár pillanat múlva már átjutott a tartalék vécépapírtekercseken, és kidugta a fejét az Edit lakásába nyíló falon.

De nem jutott tovább.

– Hé! – kiáltott Edit. –
Mit csinálsz?!

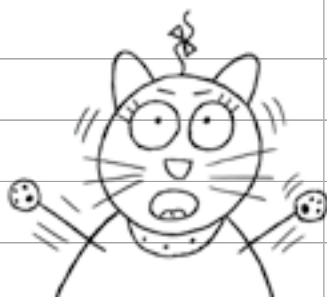

Pálcikacica gyorsan visszahúzta a fejét a lyukon. – Éppen jövök át.

– Hah! – mordult fel Edit, miközben egyidejűleg behunyta a szemét és elfordította a fejét. – Nem hinném, hapsikám!

– Miért nem?

– Nincs meghívásod,
ezért nem!

– De arra gondoltam, amikor azt mondtad... – kezdte Pálcikacica, de azután elhallgatott. Leült a fürdőszobaszekrényben és csak átnézett a lyukon. Láta, hogy Edit

ott ücsörög és a fejét még mindig elfordítja. Pálcikacica rájött, hogy a legjobb, amit tehet, ha vár.

Végül Edit megszólalt.

– Pálcikacica? – kérdezte szertartásosan, és most már odafordult hozzá.

– Tessék?

– Szeretnél ma átjönni a házamba?

– Nagyon is – felelte Pálcikacica, és bólintott. Közelebb ment a falban lévő lyukhoz, de egy lépéssel előtte megállt. – Mikor lenne alkalmas?

– Milyen kedves, hogy megkérdezed – felelte Edit. Látszott rajta, hogy Pálcikacica ilyen udvarias hanghordozását nagyra értékeli. – Pont most remek lenne!

– Megtiszteltetésnek venném – jelentette ki Pálcikacica, és most már azzal a jó érzéssel mászott át a lyukon, hogy biztosan örömmel fogadják majd.

Amikor már ott volt Edit lakásában, minden sokkal kötetlenebbé vált.

Edit kivezette a szekrényből, egyenesen be a fürdőszobába, amely pontosan

olyan volt, mint az övé, kivéve, hogy itt
zöld-sárga pöttyös zuhanyfüggöny lógott
a sima kék helyett.

– Körbevezethetlek? – kérdezte Edit,
amint elhagyták a fürdőszobát.

– Nagyon örülnék.